

# U mirovini, a ipak radim...



Dragi čitatelji,

ne tako davno nazovem jednog svog dobrog prijatelja i upitam ga što radi.

– Kako misliš, što radim? Pa ja sam u mirovini.

Pa eto i ja sam u mirovini, a ipak radim.

Prošlo je tih 40 godina kao tren. I iznenada shvatiš da je kraj. Pokupio sam prnje i napustio školu mirno, bez imalo buke. Možda sam mogao dovesti tamburaše, okrenuti prasence na ražnju, ali to baš i nije moj stil. Volim ovako. Jedino što su mi moji kolege iz Aktiva (hvala im!) priredili oproštaj uz ručak u jednom lijepom zagrebačkom restoranu.

Otišao sam s posljednjom plaćom nešto većom od 6 000 kuna. Prije gotovo godinu dana izgubio sam zvanje profesora-savjetnika pa mi se i plaća stanjila. Moj ravnatelj je, prekasno to shvativši, tražio da sâm pokrenem postupak za obnavljanje zvanja ali to je za mene bilo neprihvatljivo. I danas držim kako nečiji rad trebaju pratiti stručne službe škole ili neki institut Ministarstva te da oni procjenjuju i ocjenjuju rad nastavnika i predlažu napredovanje. Događa se ovako da dio vrlo predanih i uspješnih kolega ne stječu zvanja na-

suprot nekim drugima koji su planski *skupljali bodove* i napredovali.

Čim sam zalupio za sobom vrata, prvim avionom (dobro ne baš prvim) odletio sam svojim unučicama. I evo me sada daleko, predaleko od doma, uz moje prijenosno računalo i uz Uvodnik. Ovaj broj MiŠ-a uređujemo na suvremen način. Sandra i ja se dopisujemo i dogovaramo putem elektronske pošte. Eh, što bih ja bez Sandre!

\*\*\*

Pa što smo vam priredili?

Dr. Kurnik u svojoj stalnoj rubrici piše o vrlo važnom didaktičkom načelu – načelu primjerenosti. Donosimo i nastavak Lockhartova eseja čiji je prvi dio, objavljen u prošlom broju, izazvao silnu pozornost čitatelja. I ovdje valja napomenuti kako Lockhartov tekst ne izražava gledišta redakcije, pa niti glavnog urednika, premda bih osobno rado supotpisao pojedine dijelove. Razlog objavljivanja već smo naveli ali nije zgoreg ponoviti ga. Ovaj je esej naime izazvao nezapamćen interes u svijetu matematičara i vrlo je žestoka kritika nastave i učenja matematike u Sjedinjenim Američkim Državama pa možda i šire. Njegova se objava po-

klapa s pojavom našeg kurikula i to je možda još jedna zgodna okolnost.

Naziv članka kolege Šime Šuljića **GeoGebra 3.2 širom otvara vrata statistici i računu vjerojatnosti** sam za sebe dovoljno govori o čemu je riječ. Ovaj lijep i jednostavan program usavršava se i upotpunjuje gotovo dnevno, prilagođuje se potrebama nastave matematike pa i nije čudo što se vremenom uspio nametnuti kao vodeći program ove vrste u svijetu. Kolege Šime Šuljić, Ela Rac, Niko Grgić, Sanja Grabusin, Milan Kabić, ... i mnogi drugi zanesenjaci *GeoGebrom*, uglavnom okupljeni u stručnoj udruzi nastavnika matematike **Normala**, stvorili su već mnoštvo vrlo uporabljivog didaktičkog materijala koji i vi slobodno možete preuzeti. U svojem članku kolega Šuljić preporučuje: Na *GeoGebra*nom matematičkom skladištu (<http://www.geogebra.org/en/upload>) u mnoštvu mapa nalazi se i mapa "hrvatski" u kojoj se između ostalog nalazi i prijevod na hrvatski jezik najnovijeg službenog priručnika "GeoGebra pomoć 3.2".

Ukazao bih i na članak kolegice Ele Rac o jednoj naoko jednostavnoj jednadžbi koja pripada skupini popularnih i ne baš uvijek jednostavnih zadataka. U njima se traži broj rješenja neke jednadžbe. Takvi su zadaci, bez dvojbe, didaktički vrlo vrijedni. Riječ je o jednadžbama do čijih rješenja nije jednostavno doći, često se u rješavanju primjenjuju postupci i metode nedostupne srednjoškolskoj matematici a njihova je vrijednost u tome što provjeravaju poznavanje elementarnih funkcija.

Prilog iskusnog pedagoškog djelatnika Vinka Bajrovića donosi neka njegova razmišljanja o državnoj maturi. Slična se pitanja vjerojatno postavljaju i u drugim sredinama, ne samo u splitskoj.

Ovdje bi trebalo dodati kako je Ministarstvo, svjesno problema mature vezanih uz negimnazijske programe, imenovalo "Povjerenstvo za izradu razlikovnih programskih sadržaja nastavnih planova i programa predmeta strukovnih škola i programskih sadržaja nastavnih planova i programa predmeta u gimnazijama za učenike koji polažu državnu maturu 2009./2010. školske godine" i da je Povjerenstvo za matematiku popisalo razlikovne sadržaje

za ovaj nastavni predmet te predložilo potrebno vrijeme za provedbu njihove nadoknade. Predviđene su se brojke kretale i do 275 sati (za programe 2+2+0+0), za ekonomske škole primjerice bilo bi to 196 sati, a najmanje, ukupno 35 sati predviđeno je za neke programe tipa 4+4+3+3. Jasno je da je to vrijeme teško pronaći u ionako pretrpanim obvezama učenika i nastavnika pa se sve uglavnom svelo na dopunu kroz najviše dva sata tjedno. A to vrijeme nikako nije dostatno da se provede realizacija razlikovnih sadržaja. Kasnije je Povjerenstvo razlikovne programe prilagođavalo Ispitnom katalogu državne mature ali ni tako reducirani sadržaj ne može se proći sa satnicom od dva sata tjedno kroz tri polugodišta.

Jedan mi kolega kaže kako su u cijeloj priči najgori prošli najbolji učenici medicinskih i ekonomskih škola čiji su izgledi za upis na medicinski, odnosno ekonomski fakultet bitno umanjeni. A primjedba kolegice S., da je do problema i zbrke došlo zbog toga što je državna matura kuća koja se počela graditi od krova, a ne od temelja, pogađa u srž problema.

\*\*\*

A kad je već riječ o državnoj maturi, samo bih ukratko dodao sljedeće: Svaki ispit, pa tako i državna matura, mora u potpunosti uvažavati uvjete pod kojima su se ispitanici školovali pa ma koliko god oni bili prihvatljivi ili neprihvatljivi. Ona ne smije provjeravati ono što bismo mi željeli da pristupnici znaju, već ono što bi objektivno trebao biti rezultat njihova obrazovanja. A čini mi se kako dosad provedeni ispiti nisu sasvim dosljedno slijedili taj uvjet.

Uh, malo sam se zapričao pa ću završiti. S velikim pozdravom,

srdačno vaš

*Frumin Delić*